

Innerlijke bries

Hilaire Bodein

HET TUILTJE

De bloemen – daar waar ze altijd staan,
maar nu te veel beschermd
want getekend,
door de lijnen van half ontloken luiken –
ruiken niet meer.

Of toch?

Omdat ze nog bijna wit zijn?
Nog verbonden met de anjer
op – je weet wel –
die zwarte, gehuurde jas.

Wat nu?
De tuil in de handen,
het hoofd tussen de anjelieren:
het weerzien?

Het afscheid?
Daar waar onder dauwparels alles moet verdwijnen,
maar ook het ochtendgloren komt.

Aarzelend knak ik de takken, pluk bladeren,
kies bloemen uit – en tenslotte,
zoals toen: glinsterend water.

Het tuintje was en is er nog.

HARMONIE

Steeds meer wens ik
de bloemen en wolken
te vrijwaren.

In de kolf van kristal,
bij de witte zwaan uit de blauwe meren.

Tot de zon haar kleuren keert,
de lucht versnelt,

dan ...
de kolf aan stukken,
de zwaan in zó gebogen armen.

Innerlijke bries

Hilare Bodein

** 9 **

Hoe meer ik je nader, hoe meer ik je voel,
je stralen: kernen die komen en gaan
en binden en verbinden, en weer verbinden.

Hier worden de kleuren van mensen en dieren
vermengd, door elkaar geschud,
verpulverd, geplet en steeds opnieuw uit elkaar geslingerd
tot tedere priemen,
tot heilmiddel en ossenbloed,
tot serum en zachte sering.

Hier bloeien wilgen open.
Hier wordt de aarde zomaar gescheurd.

Een innerlijke bries als een nauwelijks streling
wordt heerser - ik, slaaf.

Terwijl ik - een ogenblik maar - je huid voel,
valt alles stil tot kort verweven.

RITMISCHE ZANG

Verlangen naar Rosa Romana

Rosa Romana in de dampkring
de ogen in holten
de bijen in het haar - lokken
zeevogels aan.

Het water in groenlood
de regen in kleuren.

Willem en Johanna in een luchtzetel,
een kus van een God,
tussen de lippen,
onder de ogen.

Langs de zon en de maan
in Montreal en Panama

verlangen naar Rosa Romana.